

Shalom/UN-NGO Jelentés, 2. Rész

Eileen Reilly és Kathy Schmittgens nővérek

„Karizmánk továbbfejlődik az élő közösségben,
amely a múltból gazdagodva lehetővé teszi,
hogy a kongregáció a jelenben kibontakozzék,
és a jövő kihívásaival szembenézzen.” (KV, Előszó)

Ezek a szavak mutattak nekünk utat több mint 30 éven keresztül. Ez a hetedik Általános Káptalanunk, mióta a *Küldetések van*-t jóváhagyták. Hétszer tanácskoztunk, a *Küldetések van* iránymutatása mellett. Küzdöttünk, hogy meg tudjuk nevezni, mi az, ami „kibontakozik” számunkra a tanácskozásokon.

Amit tettünk/teszünk. . .

- Magunkévá tettük a szegények gondjait;
- Hittel vállaltunk kockázatot egy igazságosabb és emberibb világért;
- Szolidaritással küzdöttünk a szegényekkel;
- Meghallottuk a föld és népeinek kiáltását;
- És újra felismertük, hogy *A Szeretet nem várhat*.

Melyek a jövő kihívásai, amelyekre ma kell felelnünk?

Melyek a „sürgető inségek”, amiket most nem hagyhatunk figyelmen kívül?

Ez idő alatt, a mi időnkben, mióta az utolsó Káptalanon találkoztunk, a következőknek voltunk tanúi:

- Párizsi Klímaváltozási Megállapodás
- Számos terrorcselekmény a világon mindenütt
- Soha nem látott bevándorlási/menekültválság
- Ferenc pápa
- *Laudato Si'*
- Fenntartható Fejlődési Célkitűzések
- Ebola járvány
- Földrengés Nepálban
- Boko Haram elrabol 276 diáklányt

- Brazília és Dél-Korea vádat emel elnöke ellen
- Malala Yousafzai megkapja a Nobel Békedíjat

Kongregációnk belül pedig

- Létrejött a Kongregációs Noviciátus
- Képzésért felelős nővérek és a gazdasági vezetők tanácskozása a Vezetőséggel
- *Shalom* Szeminárium
- Az Első Nemzetközi Vezetőségi Konferencia valamennyi tartományi tanács részvételével
- Csaknem 550 nővér halt meg, és 40 új tag tett fogadalmat

És most azt kérdezzük, mit hoz nekünk 2017, és ami utána jön?

Milyen kihívásokat tartogat a jövő, amikre meg kell felelnünk?

Melyek a „sürgető ínségek”, amiket a mostani időben nem lehet figyelmen kívül hagynunk?

Azt gondoljuk, hogy a kérdésekkel kapcsolatban a *Laudato Si'*-hez fordulhatunk útmutatásért. Az összegző bekezdésben, amit kiosztottunk nektek, Ferenc pápa ezt írja:

„Isten, aki nagylelkű elköteleződésre hív minket, és arra, hogy mindent neki adjunk, eltölt minket a szükséges erővel és világossággal, hogy előrehaladhassunk. E világ szívében továbbra is jelen van az élet Ura, aki nagyon szeret minket. Ő nem hagy el bennünket, nem hagy magunkra, mert végérvényesen eggyé vált Földünkkel, és szeretete mindig segít, hogy új utakat találjunk. *Áldott legyen!*” (245.)

Ezekkel az utolsó szavakkal Ferenc pápa összegzi a *Laudato Si'* kihívását – azt a kihívást, ami „a világ szívéhez” hív, és arra készíti minket, hogy találjuk meg az előre mutató utat. Vizsgáljuk meg ezeket a kihívásokat közelebbről.

Kezdetnek: Megosztott tudás

Káptalanunk témája arra emlékeztet minket, hogy arra kaptunk meghívást, hogy legyünk „kevéssel is megelégedve”. Ferenc pápa azt mondja, hogy arra kaptunk meghívást, hogy *mindenünket* adjuk át Istennek.

Ezeket a meghívásokat, hogy legyünk „kevéssel is megelégedve” és „mindenünket” adjuk Istennek, értelmezhetjük úgy is, hogy meghívásunk arra szól, hogy fogadjuk magunkba (embrace) örökké változó valóságunkat a kongregáción belül, a nemzetköziség erősödő érzését, az erőfeszítéseket a nagyobb együttműködésre, és amit néhányan megfogalmazásunknak neveznek. Kevesebben vagyunk és idősebbek lettünk.

Azonban a kongregáció szintű dialógus egyik válasza azt javasolja, hogy inkább adjuk át magunkat „tudásunknak a megfogalmazás helyett”. Mindenünk átadása jelentheti azt, hogy újra felbecsüljük az SSND közösségekben megélt évek során tanultakat, és, hogy megpróbáljuk megragadni az általunk elsajátított bölcsességet. Mit tanultunk ebben a 184

évben arról, hogy „orvosolta a szorongató ínségeket, a szegényeket részesítette előnyben és nevelőként világméretű távlatokban gondolkodott”? (*Küldetések van, Előszó*)

A múltban, ez a megosztott tudás vezetett minket olyan helyekre, mint Pakisztán és Dél-Szudán, Albánia és Korea, Svédország, Libéria és Fehéroroszország. Elmentünk több mint 50 országba – és néha bölcsességünk megmutatta, hogy ideje elhagyni ugyanazokat az országokat, és olykor bölcsességünk oda vezetett, hogy eresszünk mély gyökereket ezekben az országokban. Elvitt minket a legkisebb falvakba és legnagyobb városokba, óvodákba és egyetemekre, menekülttáborokba és kórházakba, plébániákra és lelkigyakorlatos központokba.

Milyen tudást szűrhetünk le ezekből a tapasztalatokból mai világunk realitásairól? Nővéreink felvetették a kongregáció szintű dialógus során, hogy hogyan lehetünk „hűségesek élő karizmánkhoz, mialatt értőn olvassuk az idők jeleit?”

Jelenlétünk az ENSZ-ben lehetőségeket biztosított számunkra, hogy tudásunknak és a szegények ügyével való együttérzésünknek hangot adjunk azokon a megbeszéléseken, ahol a „Ne hagyjunk magára senkit” volt a téma. Az oktatásban szerzett SSND tapasztalatunk, ami sok különböző helyzetben változást eredményez, része az egyetemes elemi képzés szükségességéről szóló folyamatos párbeszédnek.

A *Shalom* hálózaton belül megosztott tapasztalatunk felbecsülhetetlen módon hozzájárult számos helyi erőfeszítéshez az emberkereskedelem veszedelmének megszüntetésében. Például kanadai nővéreinknél, akik sok évvel ezelőtt beindították az Állítsátok meg az Emberkereskedelmet Bizottságot, és oktató napokat tartanak minden évben, hogy a fiatalokat és felnőtteket kiképezzék az emberkereskedelemmel kapcsolatban.

Erőfeszítéseinket fokozták – a *Laudato Si'* szavaival élve – „közös otthonunk védelmében” nepáli nővéreink, akik támogatásokat nyertek el két osztályteremblokk napelemekkel való ellátására, ezáltal példával szolgáltak az egész falu számára, hogy miképp tehetjük erőforrásainkat fenntarthatóvá.

A CP Tartomány St. Louis-i kampuszában a nyugdíjas nővérek, akik magukénak vallják a *Shalom* értékeket, beindítottak egy Szenior *Shalom* Klubot. Ismeretterjesztő sorozatot szerveztek a rasszizmusról, miután körzetükben lelőttek egy fegyvertelen fekete férfit.

Brazil diákok békét kívánva hajtogatott békedarukat osztogattak az utcai járókelőknek a Nemzetközi Békenapon.

Németországban és Ausztriában nővéreink németet és angolt tanítanak a kíséret nélküli fiatalok számára.

Tehát most azt kérdezzük: hogyan folytathatjuk kollektív tudásunk megosztását a kongregáción belül és azon túl?

Másodszor: A világ szívében

Arra hívunk titeket, hogy nézzétek meg a *Laudato Si* utolsó bekezdésében a következő kifejezést: „E világ szívében... továbbra is jelen van az élet Ura.” Az 1960-as években játszottak egy népszerű darabot New Yorkban, aminek az volt a címe, hogy „Állítsátok meg a világot, ki akarok szállni”. És, természetesen legtöbbször érzett már így olykor-olykor. De Ferenc pápa arra emlékeztet minket, hogy a világ szívében „jelen van az élet Ura”. Nem tudunk kiszállni a világból, valójában arra szól a meghívásunk, hogy „a világ szívébe menjünk”.

Ferenc pápa szavai emlékeztetnek a *Gaudium et Spes*-ben megfogalmazott kihívásra: „Az öröm és remény, a gyász és szorongás, mely a mai emberekben, főként a szegényekben és a szorongást szenvedőkben él, Krisztus tanítványainak is öröme és reménye, gyásza és szorongása, és nincs olyan igazán emberi dolog, amely visszhangra ne találna szívükben.”

Napjainkban mi talál visszhangra szívünkben? A kongregáció szintű dialógusban ti, Nővéreink említették a teremtés védelmét, a nők és gyermekek nehéz helyzetét, migrációt, emberkereskedelmet és a peremre szorult embereket, mint a világ szívében aggodalmat keltő kérdéseket.

Tisztán emlékszem, amikor először szembesültem az emberkereskedelemmel. Letaglózott. Korábban nem volt fogalmam róla, hogy nőket és gyermekeket adnak el modern rabszolgasorba. Most, a világ szívében, ez a kérdés kikerülhetetlen.

„A világ szívében” látnunk kell, hogy több mint 65 millió menekült keres otthont, biztonságot és szabadságot.

Ahogy haladunk tovább a „világ szíve” felé, mit találunk majd ott? Mihez lesz szükség kollektív válaszukra? Ha megnézzük ezt a kérdést, lehet, hogy további kérdésekkel válaszolhatunk, mint pl. – mitől hasad meg a **te** szíved, ha belenézel a „világ szívébe”? Hol találunk „az öröm és remény, a gyász és szorongás, amely a mai emberekben él” visszhangra szívedben?

Tehát azt kérdezzük: mi van a világ szívében, ami válaszukért kiált?

Harmadszor: Meghallani a szegények kiáltását és a Föld kiáltását

Amint a *Laudato Si*-ben olvashatjuk, „[Isten] eggyé vált földünkkel”. Vagy, ahogy a teológus, Elizabeth Johnson kifejti: „a teremtett rend egész, gazdag mintázatú szőnyegének megvan a saját belülről fakadó értéke, mert abban lakozik Isten kreativitása”. (*Quest for the Living God, (Az élő Isten keresése)* Johnson, E., p. 198) Egyre inkább úgy tekintünk a teremtett világra mint Istenünk kinyilatkoztatására, vagy, ahogy Johnson mondja: „ha a Föld valójában az isteni jelenlét szentsége, akkor folyamatos pusztítása ... mélységesen bűnös megszenteltetés.” (ibid., 197. old.) Sőt, olyan messzire megy, hogy azt mondja, hogy ha

megengedjük, hogy egy faj kihaljon, olyan, mintha egy oldalt kitépnénk a Bibliából – ezáltal kevesebbet ismerünk meg Isten kinyilatkoztatásából.

Ferenc pápa a 2016-os Imádság Világnapjára a teremtés védelmében azt javasolja, hogy az irgalmasság cselekedeteit terjesszük ki úgy, hogy az közös otthonunk védelmét is magába foglalja.

Spirituális szinten irgalmas cselekedetként közös otthonunk megóvása „Isten világának hálás szemlélésére” hív (*Laudato Si'*, 214), ami „lehetővé teszi, hogy minden dolgon keresztül felfedezzünk egyfajta tanítást, amelyet Isten közölni akar velünk” (ibid., 85).

Mint tudjátok, az irgalmasság fizikai megnyilvánulásai a Bibliában olyan tetteket és mintákat hívnak elő bennünk, mint az éhező etetése, a szomjazó itatása, a beteg látogatása. A válasz egyszerű, kis gesztusokban nyilvánul meg, mint pl. enni adni, ha enni kérnek. Nagyobb tetteket is megkíván azonban, mint lakást adni egy hajléktalan menekült családnak vagy odahatni, hogy országaink ellátást biztosítsanak a szegényeknek.

Az irgalmasság fizikai gyakorlásához közös otthonunk védelmében a „mindennapi élet egyszerű gesztusai is hozzátartoznak, amelyek megtörik az erőszak, a kizsákmányolás és az önzés logikáját”. És ez „megnyilvánul mindazokban a tettekben, amelyek egy jobb világot igyekeznek építeni” (ibid., 230-31). A hívásra adott válaszuk részét képezik kis, mindennapi rutinaink, mint az újrahasznosítás és az erőforrások felelős használata.

A 2015-ös *Shalom* Szeminárium egyik legemlékezetesebb pillanata volt számomra az a reggel, amikor 6-kor összegyűltünk a Generalátus előtt, ahol egy elmélkedő imádságot követően lesétáltunk a hegyről, és a kapun kívülre érve csendben összeszedtük az utcán elszórt szemetet. A csendes szemétyűjtés azon a reggelen felkínálta azt a lehetőséget, hogy mélyen elgondolkodjunk a kifejezés jelentésén – „közös otthonunk”.

És fel kell tenni magunknak a kérdést: vannak nagyobb, komplexebb akciók és viselkedési formák, amik majd a „közös otthonunk védelme” kérdést megválaszolják?

Ferenc pápa *integrált ökológiának* nevezi, a környezeti, gazdasági, társadalmi és kulturális problémák ötvözetét. Megkérdőjelezi „a selejtezés kultúráját” (ibid 22) és az Észak és Dél között fennálló „ökológiai adósságról” (ibid, 51) beszél. Nagyon jól tudjuk, hogy korunk környezeti válsága aránytalanul sújtja a szegényeket.

„Az éghajlat közjó, mindenkié, és mindenkinek a javát szolgálja” (ibid, 23). Tudjuk azonban, hogy az iparosodott társadalmak többet fogyasztanak az erőforrásokból, mint a nekik járó rész, és a szegények többet szenvednek ennek következményeitől, mint amennyi nekik járna.

Tehát most azt kérdezzük, mit jelent a „közös otthonunkról” való gondoskodás 2017-ben és majd azután? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy meghalljuk „a szegények ÉS a Föld kiáltásait?” (ibid, 49)

Végezetül: Új, előremutató útjaink

Ha elfogadjuk ezt a kihívást, hogy „éljünk a Föld szívében”, a *Laudato Si'* buzdítása szerint, látni fogjuk, hogy valóságunk nem statikus, és „Isten szeretete állandóan arra készlet, hogy új utakat találjunk”.

Ezeket az új előremutató utakat formálni fogja az a tény, hogy olyan korszakban élünk, amikor a technika soha nem látott mértékben egyesíthet bennünket vagy uralhatja életünket, ha hagyjuk. Gyorsan változó politikai realitások idejét éljük. Olyan korszakban élünk, amikor a bolygó, amit otthonunknak nevezünk, veszélyben van. Olyan időket élünk, amikor több menekült és migráns keres új otthont, mint bármikor a történelemben.

És minden nap szembesülünk ezeknek a realitásoknak a következményeivel, legyenek azok pozitívak vagy negatívak. Mégis, „Isten szeretete állandóan arra hív, hogy találjunk új, előremutató utakat”. Ezek a kihívások azokat szólítják meg közülünk, akik „a világ szívében” vannak.

Nekünk, SSND nővéreknek egyedülálló perspektívánk van, amit magunkkal vihetünk az útkeresésre. Azzal a mélyen gyökerező meggyőződéssel jövünk, hogy arra kaptunk hívást, hogy „egész életünket azon egység megvalósítására szenteljük, melyért az Atya Jézus Krisztust küldte” (KV, K 4). És így, az előrevivő ösvényeket úgy éljük meg, mint a dialógus ösvényeit, mindig megértést keresve, mindig az egységet értékelve. Öt évvel ezelőtt azt mondtuk: „Magunkévá tesszük a dialógust mint életmódot”. Ismét ezt kell tennünk, ha engedünk Isten kérésének, hogy lépünk előre „a világ szívébe”, egy olyan világba, amit öt évvel ezelőtt nem tudtunk volna elképzelni.

Így most ott fejezzük be, ahol elkezdtük ma reggel – a KV, K 17. meghívásával, hogy ébredjünk *fájdalmasan* tudatára”, „munkálkodjunk *tevékenyen* az igazságtalanság okainak megszüntetésén”, „szálljunk szembe *hitelesen* az igazságtalansággal”, „éljünk *egyszerűen*” és „az emberi munkát *helyesen* értékeljük”.

Így tehát azt kérdezzük, hogy állandóan változó világunkban mi a *mi* utunk előre; a világ szívébe?

Kérdések a reflexióhoz *Shalom*/NGO Jelentés 2. része után

Milyen tapasztalatot hozunk a világ jelenlegi konkrét helyzetéhez? Hogyan tudjuk továbbra is megosztani kollektív bölcsességünket/tudásunkat a kongregáción belül és azon túl?

Mi hatol a szívetek mélyére, ha belenéztek a világ szívébe? Mi van a világ szívében, amit orvosolnunk kell?

Mit jelent 2017-ben és azután, hogy óvjuk „közös otthonunkat”? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy meghalljuk „a szegények ÉS a Föld kiáltását”?

Állandóan változó világunkban, mi a **mi** utunk előre, a világ szívébe?